

Fleertal foreslog henviist til Krigsministeren, da med den Bemærkning: „at denne Henvisning ikke nødvendigviis er at forstaae som en Opfordring til at foreslaae en Forhøielse af hans Pension, idet der, som af Krigsministeren ... udtalt ..., er forskellige andre Maader, hvorpaa der kan beredes en afflediget Officeer en gunstigere Stilling“. Folkethinget vedtog Fleertallets Indstilling. Det var vistnok Meningen hermed i Anerkjendelse af, at der ved hans Affledigelse er blevet gjort denne Mand en Uret, at opfordre Krigsministeren til enten at fremkomme med Forslag om en Forhøielse i denne Pension eller at ansætte ham i et eller andet Embede eller Bestilling, eller dog idetmindste at give ham en Væresoppreisning ved at udvirke ham tillagt en høiere Charakter. Krigsministeren har valgt den sidste Fremgangsmaade; under 15de Mai 1869 er der blevet tillagt Andrageren Majors Charakter. Han ansøger da nu igjen om Rigsdagens Nællekomst, eftersom han ikke kan indsee, at der herved er beredet ham i nogenjomhelst Henseende en gunstigere Stilling. — Naar man seer hen til, at Majorstitlen er en aflagt Titel, der ikke længer bruges i Armeen, forekommer det ogsaa Udvalgets Fleertal, at Ministeriet ikke har taget et saadant Hensyn til Folkethingets Beslutning i denne Sag forrige Aar, som man efter den daværende Krigsministers Udtalelse under Sagens Behandling kunde have ventet, og det skal som Følge deraf foreslaae dette Andragende henviist til Krigsministeren. — Mindretallet derimod seer ikke nogen tilstrækkelig Grund til at foretage Noget i denne Sag.

8. Pensioneret Fyrværker H. N. Høeberg andrager paa Forhøielse af den ham tillagte Pension. Fra 1816 til 1867 har han tjent i Artilleriet som Underofficeer. Ved sin Afsted fik han en Pension af 230 Rd. aarlig. Hans lange Tjenestetid, fremrykkede Alder, 70 Aar, og Trang skalde formeentlig begrunde en Forhøielse af denne. — Udvalget kan ikke foreslaae dette Andragendes Henvisning.

9. Brænderieter N. Christensen i Skanderborg andrager om Nedsættelse i den ham for Krigstiden i 1864 paalagte Brænderiavgift. Efter Krigen 1848—50 blev der ikke opkrævet Brændeviinsavgift for den Tid, den fjendtlige Occupation havde varet, i hvilken Tid Brændingerne foregik uden Control fra det Offentliges Side. Paa Grund heraf troede Andrageren sig heller ikke forpligtet til efter sidste Krig at betale Afgift af de Brændinger, der vare foregaaede under Sjendens Besættelse af Skanderborg, uden at Soldvæsenet havde forsøgt noget Opsyn med dem. Han bemærker tillige, at han kun ved en bestemt Ordre fra Dyrigheden bevægedes til at holde sit Brænderi i Drift under Besættelsen, en Ordre, der var nødvendig for at skaffe Sjenden det requirerede Brændeviin. Smidlertid er han nu saavel ved Underrettens som ved Dverrettens Dom bleven tilpligtet at betale Statskassen Afgift for de Brændinger, han kan antages at have foretaget i den Tid (72 Dage), han har brændt uden Control. Han beklager sig nu over, at Dverretten ikke har taget Hensyn til hans Opgivelse, at Brændingerne i 10 Dage ere foregaaede med 3 Mæskelar, men de øvrige 62 Dage kun med 2 Kar, men vilkaarligt har antaget, at i de 62 Dage de halve Brændinger ere foretagne med 3, de halve med 2 Kar, og hans Ansøgning gaaer da nu ud paa, at der idetmindste maa bevilges ham en saa stor Nedsættelse i den ham paalagte Afgift, som vilde fremkomme, hvis man gif ud fra, at hans Opgivelse af Brændingernes Størrelse var aldeles correct, men tillige beder han om, at der ved hans Afgifts endelige Ansættelse maa blive taget et væsentligt Hensyn til de store Tab, han har lidt under Krigen ved, at hans Sedecreaturer fratoges ham, og andre opstaldedes hos ham, Alt til Bedste for den fjendtlige Arme, og at han saaledes gif glip af en betydelig Indtægtskilde i et Brænderi, Bærmen. For dette sit Tab har han ikke faaet nogen Krigsskadeserstatning.